

šanja so se ji pojavljala v skrbeči glavi, a tolažilnega odgovora ni dobila nanje. Kolikrat je slonela zvečer na oknu in vroče molitve pošiljala tja nad zvezdno nebo pred prestol Onega, ki je oče vseh; vroče solze so ji kapale v mirne valove temnozelene Krke, in nekoliko bolj potolažena je odšla spat. O mirna Krka, ki si sprejemala v sé vse njene solze, ti veš povedati o bedi in gorju mnogih človeških src . . . (Dalje prih.)

O učenem psičku.

Čuj me pazno, čuj me pazno,
Kodrasti ti psiček,
Stori precej, kar ukažem
Jaz, tvoj gospodiček.

Zdaj gosposko se na noge
Zadnje mi usedi,
Migljeju na hip poslušen
Bodi in besedi!

Zdaj poskoči! V prah mi lezi!
Vnovič se obnesi
In ta kamen tamkaj s ceste
V gobčeku prinesi!

Glej, kaj jata sitnih vrabcev
Tam na pragu dela!
Skoči tja, drugače bode
Palica ti pela . . .

No, kako si res ti priden . .
A kako si v jezi . .
Nič ne dé, oj ljubi psiček,
Le k nogam spet lezi —

Glej, kaj tu sem zate skrival . .
Polna to je skleda —
Ker si priden, polizati
Smeš jo zdaj seveda.

A le urno, da uprežem
Te pred vozek novi,
Da zbežala bova dalje,
Kot beže vetrovi . . .

Pa kako! Ti se ustavljaš?
To ni nič, oj ptiček.
Čuj me, čuj me, le nikari
Biti tak teliček.

Jaz te branim in te hranim,
Da ti ni stradati,
A zato i, kakor hočem,
Moraš zaplesati . . .

Čuj, drugače te privežem —
Proč prostost bo, psiček . . .
In privezan stal boš v hlevu,
Kakor kak osliček.

Lucijan.

